

N:o 26.

Toisena sunnuntaina Paastossa.

Evank. Matt. 15: 21–28.

Ja Jesus läksi sieltä, ja poikkesi Tyrin ja Sidonin maan ääriin. Ja katso, Kananean vaimo, joka niistä maan ääristä oli tullut, huusi häntä sanoen: Herra, Davidin poika! armahda minun päälleni, minun tyttäreni vaitaan hirmuisesti perkeleeltä. Mutta ei hän sanaakaan häntä vastannut. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä, sanoen: eroita häntä itsestä; sillä hän huutaa meidän jälkeemme. Niin hän vastaten sanoi: en ole minä lähetetty, vaan kadotettu in lammasten tykö Israelin huoneesta. Mutta se tuli, ja kumarsi häntä, sanoen: Herra auta minua. Niin hän vastaten sanoi: ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. Niin se vastasi: totta, Herra, syövät kuitenkin penikatkin niistä muruista, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat. Silloin Jesus vastaten sanoi hänelle: o vaimo! suuri on sinun uskos; tapahtukoon sinulle, niinkuin sinä tahdot. Ja hänen tyttärensä tuli sillä hetkellä terveeksi.

Tämä evankeliumi esittää meille oikean esimerkin pysyväisestä, täydellisestä uskosta. Tämä vaimo, näet kestää ja voittaa kolme suurta ja ankaraa kamppausta ja opettaa meille sattuvasti mikä uskon oikea luonne ja avu on, nimittäin, että se on sydämellinen luottamus Jumalan armoon ja hyvyyteen, joka sanassa meille ilmoitetaan ja julistetaan. Sillä P. Markus 7: 25 sanoo **hänen kuulleen Jeesuksesta**. Mitä hän sitten lienee kuullut? Epäilemättä hyvän sanoman ja hyvän tiedon, että Kristus oli hurskas mies ja auttoi jokaista mielellään. Tällöinen sanoma on oikea evankeliumi ja armon sana, ja siitä vaimoon on usko syntynyt, sillä ellei hän olisi uskonut, niin ei hän suinkaan olisi juossut Kristuksen perässä. Olemmehan useinkin kuulleet, kuinka P. Paavali Room. 10: 17 sanoo **uskon tulevan kuulosta**, joten siis sanan täytyy kulkea edellä ja olla autuuden alkuna.

Mutta miten sen laita on, että moni kuulee tämän hyvän sanoman Kristuksesta lähemmättä kuitenkaan hänen luoksensa ja pitämättä ollenkaan väliäkään tästä hyvästä sanomas-

ta? Vastaus: Sairaille on lääkäri tarpeellinen ja toivottu, terveet eivät hänestä välitä. Mutta tämä vaimo tuntee hätänsä ja rientää sen vuoksi **hyväin voidetten hajua kohti**, kuten Kork. Veis. 1: 3 sanotaan. Siis täytyy Mooseksenkin kulkea edellä ja opettaa syntien tuntoa, jotta armo tulisi suloiseksi ja halutuksi. Hukkatyötä on sen vuoksi, vaikka kuinkakin ystävällisesti ja rakkaaksi Kristus kuvattainiin, ellei ihminen sitä ennen itsensä tuntemisesta nöyry ja rupea Kristusta himoitsemaan, kuten Luukk. 1: 53 sanotaan: **Isovoiset täytti hän hyvyydellä ja rikkaat jätti tyhjäksi**. Tämä kaikki on sanottu ja kirjoitettu lohdutukseksi kurjille, köyhille, tarvitsevaisille, syntisille, ylönkatsoituille ihmisille, että he kaikissa hädissään tietäisivät, kenen luokse heidän on pakeneminen lohdutusta ja apua etsimään.

Mutta katsos, kuinka Kristus omiensa uskoa seuloa ja ahdistelee karkaistaksensa sitä lujaksi ja vahvaksi. **Ensiksi**, kun vaimo tuollaisen hyvän sanoman kuultuaan juoksee hänen perässään ja huutaa hänelle varmasti luottaen, että hän hyvän maineensa jälkeen kohte-

lisi häntäkin armollisesti, tekeytyy Kristus aivan toisenlaiseksi, ikäänkuin tahtoisihan antaa hänen uskonsa ja hyvän luottamuksensa joutua hukkaan ja tehdä hyvän maineensa tyhjäksi, niin että vaimo olisi voinut ajatella: Tuoko se nyt on, se hyvä ja ystävällinen mies? Tai: nämäkö nyt ovat niitä hyviä sanoja, jotka olen hänestä kuullut ja joihin olen luottanut? Eipä se taida totta olla; hän on vihollisesi eikä huoli sinusta; pitäisi hänen kumminkin edes sana lausua ja sanoa minulle: Minä en tahdo. Nyt ei hän puhu enempää kuin tukki.

Katsoppas tämä on ankara koetus, kun Jumala näyttäytyy näin jäykältä ja vihaiselta ja kätkee niin syvälle ja korkealle armonsa, kuten ne hyvin tietävät, jotka sydämessään ovat saaneet tuntea ja kokea, että näyttää siltä, kuin ei hän tahtoisikaan pitää sanaansa vaan tehdä sen valheeksi. Näin kävi Israelin lapsillekin Punaisen Meren rannalla ja on muulloinkin käynyt monelle suurelle pyhälle.

Mitä nyt eukko tässä tekee? Hän ummistaa silmänsä Kristuksen tuollaiselle epäystävälliselle ja töykeälle käytökselle, ei anna tuon kaiken viedä itseään harhaan, ei pane sitä mieleensä, vaan pysyy herkeämättä ja lujasti kiinni luottamuksessaan, joka perustuu hänen kuulemaansa ja käsittämäänsä hyvään sanomaan, eikä hellitä siitä. Näin täytyy meidänkin tehdä ja oppia ainoastaan sanasta lujasti kiinni pitämään, vaikka Jumala kaikkine luotuineen toiselta näyttäisi, kuin hänen sanansa sanoo. Mutta, oi kuinka kipeältä tekee luontoon ja järkeen, että sen täytyy riisuutua alastomaksi ja luopua kaikesta tuntemisestaan sekä rippua ainoastaan paljaassa sanassa kiinni, vaikka tunteekin aivan vastakkaista. Jumala antakoon meille hädässä ja kuolemassa sellaisen uljuuden ja uskon.

Toiseksi, kun hänen huudostaan ja uskotaan ei ole apua, astuvat opetuslapset uskoiv-

neen esille ja rukoilevat hänen puolestaan luullen varmaan tulevansa kuulluiksi. Mutta kun he luulevat hänen heltyvän, käy hän ainoastaan sitä tylymmäksi ja sallii heistä näyttää ja tuntua, kuin sekä heidän uskonsa että rukouksensa olisivat tehottomia. Sillä nyt ei hän enään ole ääneti eikä ainoastaan jätä heitä tietämättömyyteen, vaan suoraan kieltääkin heidän rukouksensa sanoen: **En ole minä lähetetty, vaan kadotettu in lammasten tykö Israelin huoneesta.** Tämä koetus on vielä kovempi, koska ei ainoastaan omaa persoonaamme sysätä pois, vaan ainoakin lohdutus hyljätään, joka meillä vielä on jäljellä, nimittäin hurskasten ja pyhien ihmisten lohdutus ja esirukous. Sillä tuntiessamme Jumalan salaavan meiltä armonsa tai muutoin hädässä ollessamme on viimeinen keinomme, että menemme hurskasten ja jumalisten ihmisten luokse neuvoa ja apua hakemaan, johon he ovatkin rakauden vaatimuksesta haluisia. Kuitenkaan ei ole tästäkään mitään apua, Herra ei kuule heitäkään, jolloin hätämme käy käymistään yhä suuremmaksi.

Tässä voitaisiin Kristusta huomauttaa kaikista niistä sanoista, joissa hän on luvannut kuulla pyhiensä rukouksen, esimerkiksi Matt. 18: 19: **Missä ikänä asiassa kaksitoista sopivat maan päällä, jota he rukoilevat, sen heidän pitää saaman minun isältäni, joka on taivaissa,** ja luku 21: 22: **Kaikki mitä te anotte rukouksessa, uskoen, sen te saatte,** ja monta muuta saman kaltaista. Ovatko tällaiset lupaukset sitten mitättömiä? Mutta hänpä vastaakin paikalla sanoen: Niin, kyllähän on totta, että kuulen kaikki rukoukset; mutta sellaisen lupauksen olen minä antanut ainoastaan Israelin huoneelle! Miltäs tämä sinusta tuntuu? Eikö tämä ole kuin salaman isko, joka sekä sydämen että uskon voi ruhjoa tuhansiksi kappaleiksi, kun saadaan tuntea, ettei Jumalan sana, johon rukoileva uskaltaa, ole sanottu hänelle,

vaan koskee toisia? Tässä täytyy kaikkien pyhien ja kaikkien esirukousten mykiksi ruveta, niin, tässä täytyy sydämenkin luopua sanasta, jos tahtoo pitää kiinni tuntemisestaan. Mutta mitä vaimo tekee? Hän ei sittenkään hellitä, pysyy vaan sanassa, vaikkakin sitä väkivallalla koetetaan repiä pois hänen sydämestään. Hän ei säikähdä tuota ankarata vastausta, uskoo vieläkin lujasti, että Herran hyvyys on kuitenkin sen alle kätkeytyä; hän ei vielä-kään tahdo päättää, että Kristus on tai saattaa olla armoton. Tämä se vasta on lujana pysymistä!

Kolmanneksi, menee hän sisälle huoneeseen, kuten Markus 7: 24 kirjoittaa, rukoi-lee rukoilemistaan ja lankee hänen eteensä sanoen: **Herra, auta minua!** Silloin saa hän viimeisen kuolin-iskun, kun Kristus sanoo hänelle vasten silmiä, kuten sanat kuuluvat, **että hän on penikka, eikä ole mahdollinen saamaan lasten leipää.** Mitä oli vaimolla tähän sanomista? Kristus julistaa hänelle suoraan, että hän on yksi kiroituista ja tuomituita, joita ei pidä valittujen sekaan luettaman. Tämä on ijankaikkinen peruuttamaton vastaus, jolle ei kukaan mitään voi. Mutta sittenkään ei vaimo hellitä, vaan hän tyytyykin saatuun tuomioonsa, tunnustaa olevansa penikka eikä pyydäkkään enempää kuin penikka, joiden hän sanoo **saavan syödä niistä muruista, jotka heidän herransa pöydältä putoovat.**

Eikö tämä ole mestarillista? Hän solmii Kristuksen tämän omiin sanoihin. Kristus vertaa hänen penikkaan, jonka vaimo myöntää eikä pyydäkkään enempää, kuin että Herra antaisi hänen oman tuomionsa perustuksella olla penikkana. Mihin pääsee nyt Kristus vaimosta? Hän on vangittu. Annetaanhan koiralle pöydän alle pudonneet leivän muruset; se on koiran oikeutta. Sentähden Kristus nyt myöntyy kokonaan ja suostuu hänen tahtoon-

sa, niin ettei hän enää ole penikka, vaan vielä-pä Israelin lapsikin.

Mutta tämä kaikki on meille opiksi ja lohdutukseksi kirjoitettu, että tietäisimme, kuinka syvälle Jumala meiltä armonsa kätkee, ja kuinka meidän ei tule arvostella häntä tuntemisemme ja ajatuksemme mukaan, vaan suorastaan hänen sanansa mukaan. Näethän sinä tässä, että vaikka Kristus onkin tyly olevinansa, ei hän kuitenkaan lausu mitään lopullista kieltävää päätöstä. Hänen kaikki vastauksensa kuuluvat kyllä epääviltä, mutta eivät ole kieltä, vaan horjuvat kiellon ja lupauksen välillä. Sillä hän ei sano: Minä en tahdo häntä kuulla, vaan pysyy äänetönnä, ei myönnä eikä kiellä. Siksipä ei hän myöskään sano, ettei vaimo ole Israelin huoneesta, vaan hän sanoo olevansa lähetetty ainoastaan Israelin huoneelle, jättäen asian siten häilymään kiellon ja myönnytyksen välille. Hän ei myöskään sano: Sinä olet koira, ei sinulle saa lasten leipää antaa, vaan: **ei ole sovelias** j. n. e., jättäen uudelleen ratkaisematta, oliko vaimo koiran asemassa vai eikö. Kuitenkin kuuluvat kaikki kolme vastausta enemmän kielloilta kuin myönnytykseltä, vaikka niissä sentään onkin enemmän myöntymistä kuin kieltoa, vieläpä niissä on paljastakin myöntymistä, mutta syvällistä ja salaista ja pelkän kiellon kaltaista.

Tällä on osoitettu, minkälaisessa tilassa sydämemme on koettelemuksen hetkenä; mitä sydän silloin on tuntevinansa, sellaiseksi näyttäytyy tässä Kristus. Sydän ei näe tässä muuta kuin paljasta kieltoa, joka ei kuitenkaan ole totta. Sentähden ei tule tällaisesta tuntemisesta ollenkaan huolia, vaan pitää ja pysyä kiinni lujalla uskolla kiellon alla ja ohella syvään salatussa lupauksessa, kuten tämä vaimo teki, sekä myöntää Jumalan oikeassa olevan tuomittessaan meitä; näin tehden saavutamme voiton ja saamme hänet kiinni omissa sanoissaan. Kun siis omassatunnossamme tunnemme, että

Jumala nuhtelee meitä syntisiksi ja tuomitsee mahdottomiksi taivaan valtakuntaan, silloin saamme maistaa helvettiä ja meistä tuntuu, kuin olisimme ikuisesti kadotettuja. Ken nyt tässä tämän vaimon taidon osaisi ja solmeisi Jumalan omaan tuomioonsa sanoen: Niin Herra, totta on, minä olen syntinen enkä ole mahdollinen sinun armoasi saamaan, mutta sinä olet luvannut antaa synnit anteeksi etkä ole tullut vanhurskaita kutsumaan, vaan kuten P. Paavali 1 Tim. 1: 15 sanoo, **vapahtamaan syntisiä:** katso, silloin täytyy Jumalan meitä armahtaa oman tuomionsa kautta.

Näin teki kuningas Manasse parannuksessaan, kuten hänen rukouksensa osoittaa. Hän antoi Jumalalle oikeuden hänen tuomiossaan ja tunnusti itsensä suureksi syntiseksi, mutta vetosi kuitenkin Jumalan lupaukseen syntein anteeksi saamisesta. Näin teki Daavidin Ps. 51: 6 sanoessaan: **Sinua, sinua ainoata vastaan minä syntiä tein, ja pahasti tein sinun edessä, ettäs olisit oikia sanoissas ja puhdas tuomitessas.** Sepä se, näet, tuottaa meille kaiken onnettomuuden, ettemme kärsi Jumalan tuomiota emmekä myönnä hänen oikeassa olevan julistaessaan ja tuomitessaan meidät syntisiksi. Jos kadotetut tämän saattaisivat tehdä, niin olisivat he siinä silmänräpäyksessä autuaita. Suulla me kyllä sanomme olevamme syntisiä, mutta jos Jumala sanoo sen itse sydämissämme, niin emme kärsi sitä, vaan tahdomme mielellämme olla hurskaita, olla hurskaina pidettyjä ja vapaita

semmoisesta tuomiosta. Mutta niin täytyy tapahtua, että jos kerran Jumala puhuu totta sanoessaan sinua syntiseksi, niin käytä sinä kaikkein syntisten etua, jonka Jumala on heille antanut, nimittäin syntein anteeksi saamista. Silloin sinä et ainoastaan syö penikan tavoin muruja pöydän alta, vaan sinäkin olet lapsi ja omistat Jumalan omanasi oman tahtosi mukaan.

Tällainen on tämän evankeliumin hengellinen merkitys sekä sanain mukainen selitys. Sillä samoin kuin tälle vaimolle käy hänen tyttärensä ruumiillisessa sairaudessa, jonka hän uskonsa kautta ihmeellisesti parantaa, samoin käy meillekin, jos tahdomme tulla terveiksi synneistä ja hengellisestä taudista, joka on sängen paha perkele. Tässä täytyy vaimon tulla koiraksi, ja meidän täytyy tulla helvetin kekäleiksi; silloinpa jo olemmekin parannettuja ja autuaita.

Mitä enempää taasen tästä evankeliumista on sanottavaa, kuinka nimittäin joku toisen uskon kautta ilman omaa uskoa voi saada armon ja avun, kuten tässä vaimon tyttärelle tapahtui, siitä on toisessa paikassa kylliksi puhuttu. Kuinka myöskin Kristus ja opetuslapset vaimon keralla antavat meille tässä evankeliumissa esimerkin rakkaudesta, ettei mitään tehtäisi, rukoiltaisi ja huolehdittaisi ainoastaan omaksi hyödyksi, vaan kukin toisensa hyväksi, on kylläkin selvää ja helppoa ymmärtää. Amen.